

MICHAEL T. ANDERLE

NOOIT TOEGEVEN

DE KURTHERIAN™ GAMBIT – BOEK 15

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

Met dank aan de volgende speciale adviseurs

**Jeff Morris - US Army -
Asst Professor Cyber-Warfare, Nuclear Munitions (actief)
Heath Felps - US Navy CPO (actief)**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

Never submit

Copyright © 2016 LMBPN Publishing

Omslag: Jeff Brown www.jeffbrowngraphics.com

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

Nooit toegeven

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, februari 2023, www.transfiction.nl

© LMBPN® International FZC

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2021, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN® International FZC

Business Center, Sharjah,

Publishing City Free Zone,

Sharjah, United Emirates

www.lmbpn.com/nl

ISBN:

978-1-64971-460-2 print

978-1-64971-462-6 ebook

NUR 333

NL23-0003-00033 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

QBBS Meredith Reynolds, Operaties en Observatie Gebied

Shit.'

'*Gesundheit,*' antwoordde Maria Orsitsch.

Bethany Anne draaide zich om naar de Duitse leider te kijken. 'Sorry?'

'Wat?' Maria stopte met kijken naar de betoverende kleurenpracht van de Yollin Annex Poort en keek om naar Bethany Anne die haar verbaasd aankeek. Maria dacht terug aan wat ze net had gezegd en vroeg: 'Heb je niet geniest dan?'

Bethany Anne glimlachte, wenkbrauwen opgetrokken. 'Neeeee, ik zei *shit.*'

Maria maakte een kleine 'o' met haar mond. 'Sorry, mijn fout. Maar nu ik jullie toch aan het praten heb,' ze wees naar de poort op de schermen, 'waarom gaan we niet vooruit?'

Bethany Anne dacht even na over die vraag en haalde haar schouders op, met een glinstering van ondeugendheid in haar ogen.

'Shit,' antwoordde Bethany Anne, recht voor z'n raap.

Nu was het Maria's beurt om naar de jonge Queen te staren, en om te proberen uit te vinden hoe, of dat, ze een grapje maakte. In de paar weken dat de mensen uit Nieuw Schwabenland op de *Meredith Reynolds* waren aangekomen, was Maria vaak in Bethany Anne's gezelschap geweest. Genoeg om zowel te genieten als het doelwit te zijn van haar, soms, boosaardige gevoel voor humor.

Het was tijd om twintig vragen te spelen. 'Is dat in het Engels?' vroeg Maria.

Bethany Anne antwoordde. 'Ja, Engels.'

Maria legde een vinger op haar lippen voor ze vroeg: ‘Pedant of vulgair?’

Deze keer was het Bethany Anne die moest pauzeren. ‘Ehm, laten we een vulgaire manier gebruiken om een fatsoenlijk woord te zeggen.’

‘Oké, da’s jammer,’ stemde Maria in. ‘Dus, de reden dat we niet verder komen is òf een technische kwestie òf een gemakprobleem?’

Bethany Anne knikte deze keer maar verduidelijkte niet welke van de twee antwoorden juist zou kunnen zijn.

‘Hmmm,’ Maria dacht even na. ‘De meeste mensen op deze asteroïde zijn Amerikanen, toch?’ Bethany Anne glimlachte. ‘Dus, de meesten van jullie hebben nog nooit een bidet gebruikt in jullie leven?’

Iets meer dan de helft van de mensen op de asteroïde was Amerikaans, maar Bethany Anne probeerde hier geen haarkloverij te plegen. Ze schudde haar hoofd.

‘Ik neem aan dat de ingenieur of het team dat de toiletten heeft ontworpen Europees was?’

‘Zuid-Afrikaans, meen ik,’ zei Bethany Anne, waarna ze even pauzeerde en een verre blik in haar ogen kreeg. ‘Ik word gecorrigeerd, ze waren Duits.’

Maria Orsitsch vroeg, ‘Hoeveel rollen kom je tekort?’

Bethany Anne glimlachte. ‘Het hangt allemaal af van het aantal maanden of jaren dat we besluiten dat voldoende is om over te stappen. We kunnen de zaak zeker forceren, maar er is mij verteld dat het verstandig is om een paar dingen een beetje om te buigen. Op dit moment is mij verteld dat ik nog elf dagen moet buigen vanwege de productieschema’s op Aarde. Blijkbaar is dat gebaseerd op het aantal rollen dat momenteel over de wereld wordt verscheept.’

‘Over hoeveel toiletpapier hebben we het eigenlijk?’ vroeg Maria, eindelijk bevestigend welk product het Etherische Rijk ervan weerhield door de Annex Poort te komen.

‘Uitgaande van een kwart miljoen mensen, een gemiddelde van achttien maanden, met zevenenvijftig vellen per persoon en dubbel gelaagde rollen van vijfhonderd vellen hebben we ongeveer zeven punt zeven miljard vellen nodig of vijftien punt vier miljoen rollen.

Als de productiecapaciteit van de aarde vierendertig miljoen rollen per dag is, moeten we dit papier over een bepaalde periode aanschaffen en niet zo veel bestellen voor één enkele levering op dezelfde dag.

Maria knipperde een paar keer met haar ogen. 'Hoeveel geld is dat?'

'Minstens tien miljoen in bulk, eerder vijftien miljoen voor iets van Amazon,' antwoordde Bethany Anne.

Er was nog een pauze. 'Ja, je nieuwe manier van inkopen via het internet is interessant.' Maria overwoog dat. 'Hoe levert Amazon hier af?' vroeg ze.

'Dat doen ze niet,' antwoordde Bethany Anne. 'ADAM voert een bepaald adres in voor een gebouw, één dat niet in gebruik is. We knappen de locatie een paar uur voor de levering op zodat het lijkt alsof het een echt bedrijf is, en we accepteren de levering per zeecontainer, of containers. We vervangen de binnenkomende container en brengen de afgeleverde 's nachts in omloop. We hebben een vrij groot basis schip dat we nu gebruiken om alle containers aan elkaar te koppelen. Als we er genoeg hebben, wordt het een verdomd stijf vaartuig. Het heeft zijn eigen EI om te navigeren en om te gaan met de zwaarte-krachtmotoren, en het beweegt zich in onze richting.' Bethany Anne stak een vinger op om Maria tegen te houden. 'Vraag me niet hoe het verder werkt, mijn kleine hoofd...,' Bethany Anne maakte bewegingen met haar handen, vingers wijd open, '...explodeert!'

Maria sloot haar mond. Ze stond eigenlijk op het punt om meer technische vragen te stellen. Telkens als ze zich omdraaide, gebeurde er iets nieuws en opwindends in het Rijk van deze vrouw.

Als Maria Barnabas' hoofd in de goede richting kon draaien, kon het leven niet beter worden.

QBBS Meredith Reynolds, All Guns Blazing, Speciale Ruimte

De deur ging open en de menigte mensen die al in de zaal aanwezig was, keek om en zag Bobcat binnenkomen, die de deur achter zich dichttrok voordat hij Lance een bevestigend knikje gaf.

De ruimte was groot, meer dan 15 bij 10 meter en had twee in- en uitgangsheuren. De ene deur kwam uit in een gang die naar de All Guns Blazing keukens ging, de andere was voor gasten.

Wat het niet had was een kamernummer of een aanduiding aan de buitenkant van de deur. Deze kamer was het dichtst bij geheim als ze het konden maken.

Op dit moment zat er een hele rij notabelen van het Etherische Rijk rond de tafel.

Te beginnen met Lance Reynolds en zijn vrouw, Patricia, Frank Kurns en Barbara Nickers, John en Jean, Eric en Darryl (Scott had dienst). Aan de overkant van de tafel zaten Gabrielle, Stephen en Jennifer, Barnabas en Tabitha. Aan de andere kant zaten Ecaterina en Nathan, William, Marcus, en nu met Bobcat, was iedereen die Lance discreet had gebeld, gearriveerd.

Anderen konden er niet bij zijn omdat Lance er zeker van moest zijn dat er genoeg mensen waren om Bethany Anne af te leiden als zij langs zou komen, op zoek naar enkele vermisten.

Ze moesten liegen als ze vragen stelde, in de hoop dat ze hun gedachten niet las.

Dankzij Bobcat wist hij nu dat zijn dochter een bespreking had met Ashur, Bellatrix en Yelena en hij moest deze vergadering op gang zien te krijgen.

‘Dank u voor uw komst. Het is mij ter ore gekomen dat wij ons moeten bezighouden met een nogal gevoelige situatie in verband met mijn dochter en een van haar ondeugden.’ Een paar wenkbrauwen gingen rond de tafel omhoog, niet begrijpend waar de vader van de Queen het over had.

Lance keek om zich heen. ‘Jullie jongens en meisjes weten het niet, of wel?’ Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Oké, ik zal het uitlegen. Over een paar weken is ze jarig...’

Lance werd onderbroken door meerdere mensen die tegelijk praatten. Hij stak zijn hand op om iedereen stil te krijgen. ‘Nee, ik bedoel niet haar menselijke geboortedatum, zo dom ben ik niet.’

‘Ze houdt veel van je en zo,’ Patricia klopte haar man op de arm, ‘maar ze zou je vermoorden, en ik moet zeggen dat ik dat zou begrijpen.’

‘Kon ik maar zoveel geluk hebben dat ze het daarbij zou laten,’ glimlachte Lance. ‘Ik kan me alleen maar voorstellen wat ze zou kunnen doen dat nog veel pijnlijker zou zijn.’

‘Karma...’ begon Bobcat, voordat iedereen aan tafel zich bij hem aansloot om het credo uit te spreken, ‘...is a *bitch!*’

Iedereen lachte terwijl Lance zijn lippen op elkaar hield en knikte. ‘Ja,’ zei hij. ‘Karma moet een kreng zijn, dus ik ga de datum gebruiken die volgens TOM het dichtst bij de werkelijke datum ligt waarop hij haar als veranderd zou beschouwen. Omdat zelfs Bethany Anne het niet weet...’

‘Waarom zou ze het niet weten?’ vroeg Tabitha.

‘Omdat ze zo lang onder narcose is geweest.’ TOM’s stem kwam uit een luidspreker aan de muur. Een paar mensen draaiden zich om in hun stoel voordat ze zich realiseerden dat, behalve om beter te kunnen horen, het kijken naar een luidspreker nogal zinloos was.

TOM vervolgde: ‘Na de ramp met het draaien van Michael, dacht ik dat ik mijn tijd moest nemen en het goed moest doen. Ik volgde de veranderingen en verdwaalde zelf in de tijd. Dagen en nachten betekenen niets als je in een ruimteschip bent, dus ik heb ze niet gevolgd. Ik heb de informatie van mijn schip onderzocht, en ik ben er vrij zeker van dat de werkelijke datum van haar conversie de veertiende juni is.’

‘Dus, we hebben een beetje tijd,’ dacht Gabrielle na, terwijl ze met een vinger op haar lippen tikte.

‘Bethany Anne heeft een ondeugd?’ vroeg Tabitha, terwijl een paar zich in haar richting draaiden. ‘Ik bedoel, behalve vloeken? Verdomme, ze drinkt niet eens alcohol voor zover ik weet.’

‘Oh, ze drinkt het wel,’ antwoordde Bobcat. ‘Het doet alleen niets met haar nanieten. Ze scheuren door de alcohol in de drankjes alsof het niets is. Maar ze wordt niet dronken,’ eindigde hij.

John grijnsde en wees naar Bobcat. ‘Je hebt geprobeerd haar onder de tafel te drinken.’ Darryl en Eric begonnen te lachen.

Bobcat haalde zijn schouders op, zijn gezicht werd rood. ‘Nou, ik had zoveel Wechselbalg verslagen, dat ik dacht, waarom probeer ik haar niet eens?’

‘Het was,’ beaamde William, ‘een van de eerste keren dat ik hem niet in staat heb gezien een rechte lijn te lopen na een drinkwedstrijd.’ Hij stak twee vingers op en deed alsof ze in de lucht liepen, zijn hand zwaaide alle kanten op.

Ze waren, Lance moest het toegeven, een paar erg dronken vingers.

‘Dat wil zeggen,’ onderbrak Marcus, ‘we hebben het op video opgenomen. Voor onderzoeksdoeleinden natuurlijk.’

‘Als het voor onderzoeksdoeleinden was,’ reageerde Bobcat, ‘waarom spelen jullie het dan constant af in het lab?’

William haalde zijn schouders op, zijn gezicht strak. ‘We onderzoeken hoe lang het elke keer duurt voor je er over klaagt. Hij keek naar Marcus die zijn tablet pakte en op een paar knoppen op het scherm indrukte. Terwijl hij de tablet naar Bobcat draaide, toonde Marcus een spreadsheet met een grafiek erop. ‘Zie je?’ Hij wees naar het linkerdeel van het scherm. ‘Hier zie je een scherpe daling naar de horizontale lijn van nul. Het kostte je ongeveer,’ Marcus draaide het tablet weer naar zich toe om het te bekijken, ‘vier dagen en twaalf uur om moe te worden van de video.’

‘Het is veertien dagen geleden,’ bromde Bobcat.

‘Ja, maar we hadden een weddenschap...’ William ging verder voordat Lance onderbrak.

‘JONGENS!’ Ze wendden zich tot de leider van de verdediging van het Etherische Rijk. ‘Bewaar dat maar voor later, oké?’ De drie mannen knikten.

Bobcat stak twee vingers op, wees naar William, toen naar zijn eigen ogen, toen naar Marcus en weer terug naar zijn ogen, voordat hij zwiiggend ‘*we praten later wel*’ tegen hen mompelde.

William glimlachte, en Marcus probeerde een lach te onderdrukken.

Barbara, die naast Frank zat, vroeg: 'Je zei daarnet 'ondeugd' Lance, heeft ze iets gekst of zo?'

'Oh, niets van dat alles,' antwoordde Lance. 'We staan op het punt het systeem hier te verlaten en we moeten een mogelijk probleem snel aanpakken voordat het een echt probleem wordt. Ik weet zeker dat niemand van ons haar wil zien afkicken.'

Lance keek om zich heen naar Bethany Anne's beste vrienden en bondgenoten voor hij vroeg: 'Hoe gaan we haar Coke verslaving oplossen?'

HOOFDSTUK 2

QBBS Meredith Reynolds, Queen's Suite

Bethany Anne,' sprak Meredith, de operationele EI van de QBBS *Meredith Reynolds* vanaf de luidspreker. Hoewel Meredith de informatie via ADAM had kunnen sturen, werkten ze meestal zoals mensen verwachtten. 'Scott zegt dat hij klaar is om Yelena, Ashur en Bellatrix, plus hun vijf nakomelingen door te sturen, als je er klaar voor bent?

Bethany Anne knipperde een keer met haar ogen terwijl ze de informatie verwerkte. Toen sprong ze uit haar bed, haastte zich naar haar kast, trok haar mooie suède shirt uit, pakte een oud T-shirt en trok dat aan. Ze deed haar pyjamabroek uit en trok een leren broek aan.

Puppynagels kunnen krabben, en als ze hun vacht over haar heen zouden krijgen, was het T-shirt veel gemakkelijker te wassen... of gewoon weg te gooien. Ze kon zich niet herinneren of de puppies zouden verhareen, maar het had geen zin het suède topje waarin ze zo graag rondlummelde in gevaar te brengen.

Ze liep terug uit haar kast, de deuren achter zich dichtslaand, deed haar haar in een paardenstaart en riep: 'Oké, laat ze binnen.' Ze liep door de deuren van haar slaapkamer naar het meer openbare gedeelte van haar suite.

Net op tijd om overvallen te worden door vijf Duitse Herder puppies.

Twee kwamen van voren op haar af, twee sprongen van de armleuningen van de bank. De laatste probeerde een sluipaanval.

Bethany Anne deed een stap en verdween.

Scott, die meeluisterde, maar vanuit de deuropening niet in de suite kon kijken, grijnsde toen hij een 'Jip!' van verbazing hoorde.

Dit werd gevolgd door nog een gil toen het voor hem klonk alsof een van de puppies op een ander was geland.

‘Zo, dus je laat ze vroeg binnen?’ Bethany Anne, nu nog maar een halve meter voor haar bewaker, had zijn stralende gezicht opgevangen.

Zijn ogen dwaalden af naar waar zij hoorde te zijn en toen weer terug naar waar zij was, naar hem starend met haar handen op haar heupen.

‘Aaaahhhh,’ begon Scott, maar toen redde Yelena’s stem hem.

‘Oh!’ Yelena kwam de hoek om en zag Bethany Anne voor haar eigen suite staan. ‘Daar ben je!’

‘Hallo, Yelena!’ Bethany Anne glimlachte en wuifde naar de vrouw voordat ze Scott in de ogen keek. ‘Denk eraan,’ fluisterde ze terwijl ze langs haar bewaker liep en terug haar suite in ging, ‘Karma werkt twee kanten op!’

Er klonk een ‘kuch’ achter hem; Scott draaide zich om en keek op de grote witte hond neer. ‘Ja Ashur, ik denk dat we er allebei van langs gaan krijgen voor dat trucje.’ Achter Ashur gromde Bellatrix ook, en Scott glimlachte. ‘Ja, ik weet dat je ons gewaarschuwd hebt, maar het was wel grappig, toch?’

Bellatrix schudde haar hoofd en draaide zich om om zich bij Bethany Anne te voegen. Scott haalde zijn schouders op naar Ashur en ging weer naar de gang kijken. Scott’s positie bij de bewaking van Bethany Anne’s suite was ceremonieel, want iedereen die door Meredith’s scans in de lange gang kwam, was al op bijna alles gecontroleerd. Maar ten minste een van haar vier naaste bewakers zou er zijn, ook al was daar staan een volstrekt overbodige actie.

Niemand zou Bethany Anne zien zonder dat tenminste één van haar Bitches hen eerst controleerde.

★ ★ ★

‘Ga zitten, Yelena,’ Bethany Anne wees naar de bank. ‘Jij niet,’ zei ze tegen Ashur. ‘Meneer de witte berg van bont en hilariteit. Ga met

je verraderlijke harige reet terug naar Scott. Jullie kunnen elkaar troosten terwijl wij vrouwen dit uitzoeken.’ Ashur gniffelde, stak zijn neus in de lucht en draafde de kamer weer uit.

Bellatrix, Yelena’s geheel zwarte Duitse herder die gered was bij een operatie in Europa, sprong op de bank. Yelena zat naast haar, met een been op de bank en een afhankelijk been. Haar zwarte haar paste precies bij dat van de vrouwelijke Duitse Herder. Bellatrix gniffelde; Yelena glimlachte en antwoordde haar vriendin: ‘Ja, Ashur wilde echt niet blijven om hierover te kletsen, dus hij is blij dat hij met Scott kan kletsen.’

Bellatrix legde haar hoofd neer en keek naar haar vijf puppies die door de kamer liepen. Nou ja, vier van hen. Matrix, een van de jongens, helemaal zwart op vier witte sokken na, zat naast de bank en keek hoe de drie dames praatten.

Bellatrix gniffelde naar Bethany Anne die haar aankeek en toen langzaam een wenkbrauw optrok. ‘Je neemt me in de maling, toch?’ Weer een gniffel. ‘Serieus? Alle vijf?’ Bethany Anne keek op naar Yelena die haar schouders ophaalde.

‘Ik weet het, toch? Het is alsof vijf kleine dons ballen, die het meestal niet eens zijn over wat ze willen eten, allemaal inzoomen op één idee en nu is het in steen geschreven.’

Bethany Anne kauwde op de binnenkant van haar wang. ‘Hoever zijn ze met hun volwassenheidsniveau?’

‘Waarschijnlijk begin tienerjaren, menselijk gezien.’ antwoordde Yelena voordat Bellatrix gniffelde. ‘Dat is waar, Matrix is behoorlijk gefocust.’

Bethany Anne keek omlaag naar de zwarte man die omhoog keek, maar zijn ogen leken leeg. ‘Waarom ziet hij eruit alsof hij nu niet bij ons is?’ vroeg ze.

Bellatrix gniffelde en het gevoel van *hee er is iemand thuis* keerde terug in Matrix’ ogen. Hij blafte terug naar zijn moeder en keek Bethany Anne aan, terwijl hij zijn kop opzij hield. ‘Oké,’ zei Bethany Anne tegen de pup. ‘Je hebt mijn aandacht, wat is er Matrix?’

De kleine jongen blafte twee keer. ‘Uh,’ Bethany Anne keek om naar Yelena, haar wenkbrauwen fronsten zich. ‘Ik snap dat de vijf

kleintjes hun menselijke partners willen zoeken en vinden, maar waarom praat Matrix tegen mij? Met Ashur als mijn partner, zou dat niet raar zijn?’

Yelena keek naar Matrix en Bellatrix. ‘Enige hulp hier, Trix?’

Er waren een paar ogenblikken van gegniffel en hoge geblaf, met af en toe een lagere blaf van Bellatrix terwijl de twee vrouwen luisterden naar het gesprek tussen de honden.

Na een tijdje kwamen Bethany Anne’s wenkbrauwen bijna tot aan haar haarlijn.

TOM!

Ja?

Heb je met Matrix gepraat?

Ja.

Hoe doe je dat?

Ik kan geesten bereiken en met ze praten, Bethany Anne, zolang de andere geesten kunnen communiceren. De puppies, net als hun ouders die de Pod-doc hebben gehad, zijn zeker in staat tot communicatie.

Waar... eh... waar heb je het over gehad?

Hij praat graag over ruimte en ‘daar buiten zijn’.

Waar buiten?

De ruimte.

Yelena merkte dat de Queen een interne discussie had en wachtte. Toen sloot Bethany Anne haar ogen en legde haar hoofd in haar handen.

‘Is alles in orde?’ vroeg Yelena.

‘Ja,’ antwoordde ze, schudde toen haar hoofd en veranderde haar antwoord. ‘Nee.’

‘Wat is er?’ vroeg Yelena, zich afvragend wat Bethany Anne’s eerdere zorgeloze houding kon veranderen.

Er was een pauze voordat Bethany Anne antwoordde. ‘Mijn buitenaards wezen heeft,’ ze gluurde tussen haar vingers door en keek naar Matrix, die met hangend tongetje naar haar terugkeek, ‘een viervoetige vriend gekregen die met hem de ruimte wil gaan ontdekken. Wat betekent dat hij ook met mij de ruimte in wil.’

Matrix ging weer wat rechter op zijn hurken zitten en blafte naar Bethany Anne.

Dus, kan hij bij mij blijven? vroeg Tom aan zijn beste vriend in het universum.

Bellatrix gniffelde en Matrix draaide zich om naar zijn moeder en blafte terug.

‘Ashur!’ riep Bethany Anne om de aandacht van haar metgezel te trekken.

Scott riep terug in de kamer, ‘Sorry, hij is een paar minuten geleden vertrokken om iets te gaan eten.’

Bethany Anne trok langzaam haar gezicht op, leunde achterover op de bank en keek omhoog naar het plafond. ‘Dat kleine ettertje wist het,’ klaagde ze na een minuut of twee, ‘ik ben *bespeeld*.’

Yelena kon met succes een grijns van haar gezicht houden, maar Bellatrix gniffelde, en Matrix sprong op Bethany Anne’s schoot. Ze merkte nauwelijks dat de jonge Duitse herder zich opkrulde terwijl ze hem afwezig aaide, met haar gedachten bij een miljoen andere dingen terwijl ze naar het plafond staarde.

Ja, Yelena was het er mee eens, je bent beetgenomen.

Hoe, vroeg Bethany Anne zich af, krijg je in godsnaam een meelif-tende alien die een hond krijgt waarmee hij kan communiceren? Wie verzint deze onzin? Serieus, iemand moet deze verdomde asteroïde stoppen, ik moet er af...

Bethany Anne kon zien dat TOM aan het praten was en de pup, voor zover Bethany Anne kon zien, communiceerde direct terug.

Fuck mijn leven... dacht ze toen ze zich realiseerde dat ze Matrix aan het aaien was en rolde geërgerd met haar ogen. *Nog één keer, verdomme!*

QBBS Meredith Reynolds, All Guns Blazing

Shun glimlachte naar de uitsmijter buiten de beroemdste bar op de asteroïde, All Guns Blazing. De uitsmijter, een grote Were met de

naam Tim die al sinds het begin bij de Wechselbalg hoorde, knikte naar het drietal. Als Tim aan de deur stond, waren er zelden problemen in de bar.

Een paar van de mensen binnen kenden Shun, Zhu, en Jian. Terwijl de Weres Jian wilden ontmoeten, gaf Shun de stille Chinees wat persoonlijke ruimte. Dus de Wechselbalg waren geïnteresseerd, maar niet nieuwsgierig.

Of je antwoordde aan een van de Queen's Own.

Als genetische Werekat was Jian een beetje een anomalie op de *Meredith Reynolds*. Shun dacht dat er nog twee anderen op het schip waren, als de geruchten tenminste waar waren.

Shun nam de ingang die naar de bar leidde, in plaats van de meer op familie gerichte kant, en knikte naar de barman op weg naar een tafel met drie stoelen eromheen. De 'eigenaren' van deze plek geloofden niet in het te dicht op elkaar schuiven van te veel mensen.

Nu? Nu dat Shun de samenstelling van sommige mensen en hun neiging om te vechten, begreep?

Nu was het heel logisch.

Zhu en Jian waren al aan het praten toen Shun zijn stoel naar voren schoof. Hij was nauwelijks gaan zitten toen een ober langs kwam en twee Sneeuwwitjes neerzette. 'Xiè xie,' riep Shun naar de ober, die zijn hand over zijn schouder stak om zijn dank te betuigen, terwijl hij behendig een omgevallen fles opving en links van hem een andere lege pakte terwijl hij naar de bar liep.

Sommige van deze mensen waren zo verdomd behendig dat ze bij het Koninklijk Circus zouden moeten, dacht hij.

'We hebben nieuws,' zei Jian. Shun draaide zich naar zijn vriend en trok een wenkbrauw op. Stephen, de vertrouweling van de Queen, had ontdekt dat Jian een Wechselbalg was voordat zijn twee beste vrienden het wisten. Daarom, en ook al was hij ongelooflijk gereserveerd, en de minst waarschijnlijke van de drie om te spreken, was hij hun verbindingsman met het Etherische Rijk geworden.

Nu was het tijd om de keuze die ze moesten maken onder ogen te zien. Ze moesten het uitzoeken en beslissen wat ze nu zouden doen.

‘We hebben de keuze gekregen om bij elkaar te blijven, militaire banen te kiezen, of civiele banen,’ vertelde Jian zijn vrienden.

‘Maar ze hebben banen voor ons?’ vroeg Zhu, en Jian knikte. ‘Mooi, ik begin me te vervelen,’ merkte Zhu op terwijl hij om zich heen keek. ‘Ik moet uitzoeken hoe ik mijn bar rekening kan betalen.’

Shun glimlachte. Zhu was een harde werker. Ze hadden met z’n drieën getraind en gebruik gemaakt van de vele faciliteiten die op de asteroïde beschikbaar waren. Ze hadden zelfs een plek waar je de zwaartekracht kon verhogen of verlagen. Op een keer lette Jian niet op, en hij zette de regelaar op drie Gs. Het was pijnlijk geweest om alleen al te bewegen. Van de vloer opstaan was nog erger geweest als Shun er niet aan had gedacht Meredith’s hulp in te roepen. De EI bracht de zwaartekracht snel terug naar normaal.

‘Laat me eerst even bevestigen welke kant we opgaan, militair of burger?’ vroeg Jian terwijl hij naar zijn vrienden keek.

Zhu haalde zijn schouders op. ‘Ik ben nog niet klaar met het terugbetalen van die aliens. Die klootzakken zijn begonnen met alles wat Bai heeft gedood, en ze zijn er nog steeds.’

Shun knikte. ‘Akkoord. Ik ben niet tevreden. Wat zei die Engelse toneelschrijver? Ik heb mijn pond van Kurtherian vlees nog niet gehad?’

‘Goed dat jullie het eens waren, want ik had ze al verteld dat we voor het leger kozen.’ Jian glimlachte naar zijn verbaasde vrienden. ‘Wat willen jullie dat ik zeg? Ik ken jullie lang genoeg om jullie zinnen af te maken.’

‘Hoe kun je onze zinnen afmaken als je zelf geen hele zin kunt uitspreken?’ vroeg Zhu terwijl hij zijn biertje oppakte en het gebruikte om naar Shun te wijzen. ‘Hij praat, Bai en ik maakten ruzie, en jij koos ervoor om je als het stille en wijze type te gedragen,’ eindigde hij en nam een slok van zijn bier. ‘God, wat zal ik dit missen als we dit gebied verlaten.’

‘Dat komt omdat ik zwijg en wijs ben,’ zei Jian. ‘Of, in ieder geval ben ik nog steeds wijs,’ voegde hij eraan toe, ‘en ik was wijs genoeg om jou mijn besluit te horen bevestigen voordat ik het je vertelde, toch?’

Shun nam een slok ter bevestiging. ‘Oké,’ begon hij, terwijl hij zijn bier neerzette, ‘nu we begrijpen dat jij je wijsheid voor ons verborgen hebt gehouden omdat je een wijze maar egoïstische klootzak bent, wat is dan de rest van het nieuws?’

Jian keek even naar zijn vrienden voor hij antwoordde: ‘Er is mij gevraagd of ik wil worden opgewaardeerd tot volle Kat.’ Zhu, die zijn bier halverwege zijn mond had, stopte verbaasd.

Geen van de mannen sprak voor een moment. ‘Opties?’ vroeg Shun.

Jian haalde zijn schouders op. ‘Hier in het leger zijn er verschillende specialiteiten. De Rangers, niet onze stijl. De Guardians voor Wechselbalg en de Guardian Mariniers die de wisselaars ondersteunen. Ze vormen teams; er zijn altijd twee Mariniers met één wisselaar.’

Shun begon te knikken terwijl Zhu hem begrijpend aankeek. ‘Dus, Zhu en ik zouden de mariniers zijn?’

Jian knikte.

Zhu’s wenkbrauwen waren gegroefd voordat het besef kwam. ‘Dus wij drieën zouden een team zijn?’ Hij wees naar Jian. ‘Jij zou veranderen,’ toen wees hij naar Shun en zichzelf. ‘En wij zouden jou beschermen?’

Jian knikte weer.

Zhu glimlachte. ‘Hell yeah! Jij neemt zo’n geklauwde hand,’ zei Zhu terwijl hij zijn vingers uitstak en door de lucht sneed, ‘en rukt elke Kurtherian een nieuw kontgat open terwijl Shun en ik alle andere klootzakken van je rug afhouden.’ Hij keek glimlachend naar Shun.

Het was Shun’s beurt om verward te zijn. ‘Vind je het goed dat Jian een Kat is?’

‘Wat?’ antwoordde Zhu. ‘Waarom niet? Zou jij geen Kat willen zijn als je kon? Ik zou ze misschien zo vaak hebben neergeschoten als ik kon, ze waren tenslotte de vijand. Maar je kunt onder de indruk zijn, zelfs jaloers, als je ze doodt, en kijk eens hoe moeilijk ze te doden waren! Laat nooit na te waardenen wat je kunt over je vijand, of je verliest een voordeel aan hen.’

‘Klinkt wijs,’ antwoordde Jian langzaam. ‘Maar waarom verbaast het me dat deze wijsheid van jou komt?’

‘Nou, ik heb het gelezen.’ legde Zhu uit, glimlachend. ‘Maar het past nog steeds. Dan nog, de grote vraag is of je dit wilt doen, Jian?’

Hun tafel werd stil toen Jian het middelpunt van zijn vrienden werd, en na een minuut knikte hij scherp met zijn hoofd. ‘Ik heb met mijn ouders gesproken, en zij zijn het ermee eens. Het zou Bai eren om datgene wat de Kurtherians wilden gebruiken als middel om de mensheid te onderwerpen, te gebruiken om de mensheid veilig te houden.’

‘Wel,’ glimlachte Shun. ‘Het lijkt erop dat we een overeenkomst hebben. Wat is het volgende?’

Jian haalde zijn schouders op. ‘We moeten een kleine groep Guardians ontmoeten voor een test.’

‘Dus?’ zei Zhu. ‘Wat is er zo moeilijk aan nog een test?’

HOOFDSTUK 3

QBBS Meredith Reynolds, Queen's Workout Area

Kiel's geklik als hij liep compenseerde het geklik van Kaelven's vier poten toen de twee Yollins de eerste set bewakers passeerden.

De eerste bewakers waren er om er zeker van te zijn dat je wist en van plan was om het trainingsgebied van de Queen te betreden. Ze zeiden dat je in elkaar zou worden geslagen als je de eerste wachtpost voorbij was.

De twee Yollins spraken met de bewakers die hen zeiden een paar minuten te wachten.

Twee idioten zouden zo weer naar buiten komen.

Een paar minuten eerder hadden twee Wechselbalg niet doorgehad dat Eric en Gabrielle een stelletje waren en besloten te zeggen dat ze hier waren voor een *vriendschappelijk* onderonsje met de Kapitein van de Bitches van de Queen.

Een van de bewakers vroeg de Wechselbalg: 'Sorry, zei je dat je hier was voor een *vriendschappelijk* gesprek met de kapitein?'

'Ja, ze eh, ze heeft ons uitgenodigd,' verklaarde de eerste en wendde zich tot zijn partner die krachtig knikte.

'Goed,' de bewaker wendde zich tot zijn partner. 'Chuck, wil je zo vriendelijk zijn Gabrielle te vertellen dat haar sparringpartners voor de *vriendschappelijke* wedstrijd hier zijn?'

Chuck was een betere acteur dan zijn partner, Steve. Hij pakte zijn tablet, koos het nummer van de kapitein en deelde haar mee dat er twee Wechselbalg voor haar waren, hij keek naar de tijd op het tablet, 15:25 uur *vriendschappelijke* sparringwedstrijd met hen?

De twee Wechselbalg werden doorgelaten, met een grote glimlach op hun gezicht. Toen ze de hoek om waren, tilde Chuck zijn tablet weer op en toetste drie nummers in en wachtte op antwoord.

Een vrouwenstem antwoordde, 'Hallo, ziekenboeg?'

'Ja, dit is Chuck bij de training,' antwoordde hij.

'Hoeveel?'

'Twee,' antwoordde Chuck.

'Type?'

'Wechselbalg. '

'Tijd?' vroeg ze.

Chuck antwoordde met slechts een ogenblik aarzeling: 'Ik denk ongeveer een minuut nadat ze beginnen, dus laten we zeggen nog een paar minuten?'

'Oh, iemand die stom doet?' zei de stem aan de andere kant van de lijn. 'Ik laat ze meteen komen, en ik haal Peter erbij. Als ze genezen zijn, zal hij hier zijn om zijn eigen straf uit te delen.'

'Begrepen, dank u.' Chuck verbrak de verbinding.

Vier minuten later werden twee Wechselbalg, elk met twee gebroken armen en twee gebroken benen, jankend terwijl het bloed langs hun hoofden liep, naar buiten gedragen. Chuck stak een hand op om het personeel van de ziekenboeg tegen te houden. Hij knipte met zijn vingers voor degene die voor hen beide had gesproken. 'Het is maar dat je het weet, er *zijn* hier geen vriendschappelijke wedstrijden. Alles is trainen zo hard als je kunt. Dus wees dankbaar dat ze alleen je armen en benen gebroken heeft.'

'Dankbaar?' vroeg de man, met verwarring in zijn stem terwijl hij sprak met een mond en kaak die net begonnen te genezen.

Chuck keek hem aan. 'Nou, ja. Als ze wilde, had ze je kunnen doden voor ongeoorloofd gebruik van de Queen's ruimte.'

Even nadat ze naar buiten waren gedragen, kwamen de twee Yollins binnen. Kiel knikte naar Steve en Chuck en wees met zijn vinger terug naar de deur. 'Kwam hier iemand binnen voor een vriendschappelijke wedstrijd?'

‘Ja, ik kan niet geloven dat dat de derde is,’ beaamde Chuck en wachtte tot een groen lampje op zijn bureau aanging. ‘Jullie zijn goedgekeurd.’

Kiel’s onderkaken klikten samen. ‘Ik vraag me af wie het gerucht fluistert dat je met Gabrielle mag sparren als je die code gebruikt?’

‘Of wie die foto van haar op de roddelkanalen heeft geplaatst?’ Kael-ven beaamde dat terwijl de twee Yollins door het beveiligingsstation liepen. Steve en Chuck keken elkaar aan voordat ze hun tablets pakten en keken waar de Yollin kapitein het over had.

Vijf minuten later keek Chuck door de gang naar de oefenruimtes. ‘Vuile klootzak...’

★ ★ ★

Bethany Anne kwam een paar minuten na Kiel en Kael-ven binnen. ‘Sorry dat ik te laat ben.’

Kiel keek naar haar voeten, waar een kleinere, zwarte versie van Ashur naast de Queen draafde. ‘Gewoon nieuwsgierig,’ vroeg de legercommandant terwijl hij naar haar voeten wees. ‘Is Ashur vervangen?’

‘Wat?’ Ze keek naar beneden. ‘Nee, dit is Matrix, een van de kinderen van Ashur en Bellatrix. Zeg maar hallo Matrix, deze twee hebben de implantaten en kunnen je begrijpen.’

Matrix’ kleine blaf begroette de twee Yollins.

‘Hoe kan hij zoveel begrijpen, terwijl hij zo... klein is?’ vroeg de Yollin kapitein.

‘Hij is niet zo jong. Hij is een beetje klein voor zijn leeftijd, maar honden worden relatief snel volwassen. Er is mij verteld dat Matrix in sommige opzichten voorloopt op zijn broers en zussen.’

Matrix blafte weer. ‘Ja, niet in de grootte, helaas,’ beaamde Bethany Anne.

‘En Ashur is waar?’ vroeg Kiel.

‘Zijn verraderlijke kont uit mijn zicht houden terwijl ik afkoel,’ antwoordde Bethany Anne. ‘Deze kleine toevoeging aan mijn menagerie is niet mijn partner, hij werkt met TOM.’

Dat deed beide Yollins stoppen en met hun ogen knipperen. ‘Je hebt een Kurtherian die met een Aardse hond praat?’ vroeg Kiel.

‘Oh alsjeblieft,’ TOM’s stem kwam uit de luidsprekers. ‘Niet alle Kurtherians zijn slechte oorlogsstokers.’

‘Dat is waar,’ stemde Kael-ven langzaam in, terwijl hij Bethany Anne aankeek en daarna de speaker. ‘Maar ik ken geen Kurtherians, behalve die uit de Zeven, die zich aan hun genetische programmering hebben onttrokken en niet een ander wezen hebben gedood.’

Er was een moment stilte voordat TOM antwoordde via het luidsprekersysteem, ‘Ik geef mijn band met Bethany Anne daar de schuld van.’

Kiel begon te gieren van het lachen. ‘Hij heeft een punt. Er zijn geen Kurtherians geweest die zo’n stressvol bestaan hebben moeten ondergaan binnen in...’

‘Smeek je om nog een pak slaag, Kiel?’ vroeg Bethany Anne aan de langere Yollin. Hij grijnsde zo goed als hij kon en stak zijn handen op terwijl hij zijn hoofd schudde.

‘Verdomme,’ mompelde Kael-ven. ‘Ik hoopte dat wij tweeën een gewone sparring match zouden hebben.’

Bethany Anne glimlachte en trok een wenkbrauw op. ‘Het spijt me, is je revolutionaire Yollin gevoel een beetje van slag?’

‘Dat zou wel moeten,’ zei Kiel. ‘Sinds we met jou trainen, is hij formidabeler geworden in onze wedstrijden.’

‘Oh?’ vroeg Bethany Anne, zich omdraaiend om Kiel aan te kijken. ‘Hoe dat zo?’

‘Hij verslaat me nu ongeveer veertig procent van de tijd,’ antwoordde Kiel. ‘Ik schrijf zijn verbeterde vaardigheden toe aan het trainen met jou.’

‘Waarom gebruik je je vriendschap niet om met de Bitches te werken?’ vroeg ze aan Kiel.

Deze keer was het Kael-ven die in lachen uitbarstte. ‘Omdat ze hem behandelden zoals jij mij behandelt, en het kostte hem een halve dag in het Pod-doc om te herstellen.’

Bethany Anne haalde haar schouders op. ‘Pijn is een uitstekende leraar.’

‘Ja,’ beaamde Kiel. ‘Het leerde me om niet met Eric te sparren als hij overstuur was over Gabrielle.’

‘Nou, dat is één ding,’ zei ze. ‘Menselijke mannen zijn erg beschermend voor hun vrouwen. Zelfs vrouwen die voor zichzelf kunnen zorgen. Ik stel me voor dat iemand haar gekleineerd heeft en dat Eric iets gedaan heeft. Toen was zij boos op hem omdat hij zo’n typische vent was, en kregen ze ruzie. Hij komt hier, waar vriendschappelijke wedstrijden niet zijn toegestaan, en... daar ga je.’

‘Ja, daar ging ik,’ beaamde Kiel. ‘Rechtstreeks naar de Pod-doc om zowel mijn wonden als mijn ego te verzorgen.’

Deze keer keken beide Yollins toe hoe Bethany Anne’s ogen van opperste amusement getuigden, maar haar lippen op elkaar gedrukt waren. Uiteindelijk verloor ze het en begon te lachen, terwijl ze haar mond bedekte en naar de Yollins keek.

‘De mond loopt nu tenminste synchroon met de ogen,’ merkte Kael-ven op. ‘Ik was in de war.’

‘Klopt,’ zei Kiel. Zijn kapitein draaide zich om om hem aan te kijken. Kiel haalde zijn schouders op. ‘Ik geef William de schuld.’

‘Oké,’ Bethany Anne kreeg eindelijk haar gevoel weer onder controle, ‘hoe grappig dit ook is, en het is grappig, ik moet leren hoe ik tegen een vierpotige Yollin moet vechten, Kael-ven, en jij bent mijn enige optie.’

‘Heb ik even geluk,’ zei hij. ‘Kom, meld je aan; zoek in het heelal naar andere rassen, vind hun planeet, ontmoet ze, en krijg de hele middag op je donder.’ Hij richtte zich tot Kiel. ‘Op de een of andere manier heeft de recruiter met wie ik sprak verzuimd dat kleine beetje informatie te vermelden toen ik me opgaf om de expeditie te leiden.’

Kiel zei: ‘Je had bij mij moeten zijn op mijn wervingsbijeenkomst - een compleet verzinsel.’ Kiel’s stem ging een octaaf of twee hoger. ‘Superieur exoskelet, het beste in het heelal. Zijn stem werd weer normaal. ‘Wat een grote kom Bistek-barok stront,’ eindigde hij.

Bethany Anne's gezicht betrok van verwarring. 'Wanneer zijn jullie Abbot en Costello geworden?' vroeg ze.

'Geen idee over wie of wat je het hebt,' antwoordde Kael-ven. 'Maar ik neem aan dat een zekere fataliteit over iemands toekomst datgene teweegbrengt,' hij zwaaide met zijn rechterarm, 'waar je het over hebt.'

Matrix blafte, en Bethany Anne keek neer op de pup. 'Misschien heb je gelijk, Matrix. Misschien proberen ze het onvermijdelijke uit te stellen.'

De twee Yollins draaiden hun hoofden om naar de Duitse Herder te staren. Kael-ven sprak, 'Verraderlijke hond, uw naam is *Modder*. Wacht maar tot je oud genoeg bent om met haar te sparren, dan zul je het begrijpen, en ik hoop dat ik hier ben om het te zien.'

Deze keer was het een vragende 'jip' van Matrix, en Kiel lachte zonder vrolijkheid. 'Zie je? Nu begrijp je het. Het leven lijkt nu grappig, maar na dit pak slaag zul je je toekomst kennen, en ik zal genieten van de gedachte aan hoe mijn bloed en pijn jou angst zullen bezorgen.'

Bethany Anne rolde met haar ogen. 'Wow, wie wist dat een Yollin zo'n dramaqueen kon zijn?'

De twee Yollins draaiden zich om en liepen naar de zijkant van de kamer om wapens uit het rek te pakken.

'Ik ben nu in ieder geval koninklijk,' zei Kiel opgewonden.

★ ★ ★

Matrix zat op de grond bij Kiel, die op zijn rug naast de muur lag waar hij in elkaar was gezakt enkele ogenblikken nadat hij zijn wapens weer in het rek had gelegd. 'Stop met me te likken, Matrix!' kreunde Kiel. 'Dit helpt mijn ego geen zier.'

Kael-ven zat op de zitbank die het team voor hem had meegebracht en wreef over zijn rug. 'Ik waardeer de lichte training vandaag.'

'Ik wilde alleen bedenken hoe iemand zou vechten tegen iets wat, twee keer zo groot is als jij,' zei ze terwijl ze zich uitrekte op de vloer. 'Dus ik moest me concentreren op het bepalen van je zwakke plekken.'

‘Het gerucht gaat dat hij drie keer zo groot is als ik, maar dat geloven we niet. Ten eerste, hoe zou hij zo groot kunnen zijn? Ten tweede, de Koning laat zichzelf niet zien buiten zijn binnenste kring. Degenen die bereid zijn iets te delen zijn het erover eens dat hij drie keer groter is dan ik. Maar, zouden ze de waarheid verzinnen om het gerucht te ondersteunen? Niemand weet het.’

Bethany Anne keek op naar de Yollin. ‘Ik heb me altijd afgevraagd of jij weet waarom iemand op je natuurlijke pantser ramt, maar het je geen pijn doet?’

Hij deed het Yollin equivalent van schouderophalen. ‘Ik voel de stoten en af en toe, als je mijn aandacht probeert te trekken, doet de botte kracht die over mijn onderliggende spieren wordt verspreid pijn, maar niets is zo pijnlijk als een rake stoot.’ Hij hief zijn linkerhand op om met zijn kaak te spelen, om er zeker van te zijn dat die nog op zijn plaats zat en goed werkte.

‘Nou, zonder te kijken of ik je kan opensnijden,’ begon ze.

Kael-ven onderbrak, ‘Ja, ik waardeer de grootmoedige beslissing van de Queen om mij niet voor *dat* onderzoeksproject te gebruiken.’

‘Blijf me onderbreken, en we zullen zien,’ antwoordde ze. ‘En wie leert jou grootmoedig te zijn?’

Kiel’s stem kreunde vanaf de zijkant van de kamer terwijl hij naar de dichtstbijzijnde luidspreker wees. ‘Geef Meredith de schuld,’ zei hij.

‘Meredith?’ Bethany Anne sprak, en de EI antwoordde.

‘Ja?’

‘Wat leer je de Yollins?’

‘De juiste geschiedenis die inzicht zou kunnen geven in de wijze waarop een nieuwe Yollin regering tot stand zou kunnen komen zodra de huidige regering is vervangen,’ antwoordde het EI.

‘We bestuderen zowel monarchieën als dictaturen,’ zei Kael-ven. ‘Grootmoedige beslissingen voor de overwonnenen was een punt van discussie tussen mij en Meredith.’

Hij glimlachte toen Bethany Anne berustend haar hoofd schudde.

Een paar honderd meter binnen ingang 1, Dulce Lake, New Mexico

Deze keer leek een van hun uitstapjes om geruchten op te sporen een beetje anders voor Jesse. Het licht van zijn zaklamp viel op de verste wand en straalde heen en weer over de rotsen op de bodem van de grot. Een kras op een rots trok zijn aandacht, en hij draaide zijn zaklamp terug om een relatief groot rotsblok te zien. Hij riep naar zijn vrienden Edward en Colin om even op te houden.

Toen hij dichterbij kwam, kon hij zien dat de kras recent was, het was niet iets dat er al heel lang zat. Bovendien moest er iets heel hard gebruikt zijn om zo'n gleuf in de rots te maken. Hij haalde zijn hand uit zijn handschoen en raakte de gleuf aan.

Het was scherp.

Hij keek naar de hoek, naar beneden snijdend, en vroeg zich af wat het geweest kon zijn. Hij draaide zich om en liet zijn zaklamp teruggaan naar de opening en draaide zich toen weer om om te bedenken waar, als er inderdaad iets bewoog, hij het volgende teken zou kunnen vinden?

Hij begon naar zijn vrienden te lopen, met het gevoel dat deze keer anders was. Alien TV, een heel klein YouTube-kanaal, had misschien iets echt gevonden. Zijn zaklamp ging verder langs de vloer. Helaas voor hem miste het op dit moment een paar voetafdrukken waar iets zwaars gepasseerd moest zijn.

Tot nu toe had hij de niet-menselijke sporen naast de menselijke nog niet opgemerkt.

Aan boord van de G'laxix Sphaea, in een baan om de aarde.

Kapitein Natalia Jakowski roerde in haar warme chocolademelk terwijl ze haar favoriete aanvalsteam opbelde. Stiekem vroeg ze zich af wat de twee als excuus zouden gebruiken om deze keer niet naar de Aarde te komen.